

Sygn. akt I C 115/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Emilia Racięcka

Protokolant: staż. Ewelina Arkit

po rozpoznaniu w dniu 22 sierpnia 2018 roku w Łodzi

I. sprawy z powództwa P. R. (1)

przeciwko (...) S.A. V. (...) w W.

o zapłatę kwoty 1.600 złotych

II. oraz sprawy połączonej z powództwa P. R. (1)

przeciwko (...) S.A. V. (...) w W.

o zapłatę kwoty 2.000 złotych :

I.

1. oddała powództwo;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 900 złotych (dziewięćset) tytułem zwrotu kosztów procesu;

II

1. oddała powództwo;
2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 900 złotych (dziewięćset) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 115/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 13 lutego 2017 roku P. R. (1) reprezentowany przez pełnomocnika wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. kwoty 1.600 zł tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami do dnia 5 kwietnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu podano, że dnia 3 marca 2015 roku w wyniku najechania na wyrwę w jezdni na ulicy (...) w Ł. uszkodzeniu uległ należący do powoda samochód marki J. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Pozwany decyzją z dnia 22 kwietnia 2015 roku odmówił zapłaty odszkodowania. Z prywatnego kosztorysu naprawy wykonanego na zlecenie powoda wynika, że koszt naprawy pojazdu wynosi 2.009,48 zł brutto.

/pozew k. 2-4/

Sprawa powyższa została zarejestrowana pod sygn. akt I C 115/17.

/zarządzenie k. 1/

W pozwie z tego samego dnia P. R. (2) reprezentowany przez pełnomocnika wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. kwoty 2.000 zł tytułem odszkodowania z ustawowymi odsetkami do dnia 19 kwietnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu podano, że dnia 25 lutego 2015 roku w wyniku najechania na wyrwę przy studziencie kanalizacyjnej w jezdni na ulicy (...) w Ł. uszkodzeniu uległ należący do powoda samochód marki J. (...) o numerze rejestracyjnym (...). W wyniku zdarzenia uszkodzeniu uległy felgi aluminiowe. Pozwany decyzją z dnia 22 kwietnia 2015 roku odmówił zapłaty odszkodowania. W ocenie powoda wartość szkody wynosi 2.000 zł.

/pozew k. 18-20/

Sprawa powyższa została zarejestrowana pod sygnaturą I C 116/17.

/zarządzenie k. 17/

Postanowieniem z dnia 27 lutego 2017 roku Sąd postanowił połączyć sprawę zarejestrowaną pod sygn. akt I C 116/17 do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą toczącą się pod sygnaturą akt I C 115/17 i dalej prowadzić te sprawy pod wspólną sygnaturą I C 115/17.

/postanowienie k. 32/

W odpowiedziach na oba pozwy (...) Spółka Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. reprezentowany przez pełnomocnika wniósł o oddalenie każdego powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych w każdej z połączonych spraw. W uzasadnieniach obu pism pełnomocnik pozwanego zakwestionował przyczynę i przebieg zdarzenia z dnia 3 marca 2015 roku i zdarzenia z dnia 25 lutego 2015 roku, zakres uszkodzeń w przedmiotowym pojeździe powstałych po obu zdarzeniach, zaistnienie przesłanek odpowiedzialności zarządcy drogi, w tym adekwatny związek przyczynowy i wysokość żadnego odszkodowania. Nadto pozwany wskazywał, iż w przypadku gdy pojazd powoda został naprawiony po szkodzie, koszty naprawy winny być ustalone w oparciu o faktury zakładu naprawczego za faktycznie wykonaną usługę.

/odpowiedź na pozew k. 34-39 i k. 45-51/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 marca 2015 roku powód złożył Zarządowi Dróg i (...) w Ł. zawiadomienie o szkodzie w pojeździe marki J. (...) o numerze rejestracyjnym (...), do której powstania miało dojść w dniu 3 marca 2015 roku. Powód podał, że jadąc ulicą (...) z prędkością około 30- 40 km/h najechał na dziury prawą stroną pojazdu w wyniku czego uszkodzone zostały koła strony prawej przedmiotowego pojazdu.

/zawiadomienie o szkodzie k. 8/

Z kolei w dniu 18 marca 2015 roku powód złożył Zarządowi Dróg i Transportu w Ł. zawiadomienie o szkodzie w przedmiotowym pojeździe do powstania, której dojść miało w dniu 25 lutego 2015 roku. Powód podał, że jadąc na O. ulicą (...) za ulicą (...) najechał prawą stroną pojazdu na dziurę przy studziencie uszkadzając koła strony prawej pojazdu.

/zawiadomienie o szkodzie k. 24/

Powód zlecił Spółdzielni Usługowej (...) w W. sporządzenie prywatnej kalkulacji kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu. Z kosztorysu naprawy sporządzonego w systemie E.'s nr (...) z dnia 9 marca 2015 roku wynika, że koszt naprawy brutto pojazdu marki J. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wynosi 2.009,48 zł.

/kosztorys k. 9-10/

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego decyzjami z dnia 22 kwietnia 2015 roku (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. odmówił przyjęcia odpowiedzialności za szkodę w pojeździe powoda powstałą w dniu 25 lutego 2015 roku i za szkodę z dnia 3 marca 2015 roku. Powód odwołał się od każdej z powyższych decyzji.

Pismem z dnia 29 grudnia 2016 roku doręczonym w dniu 4 stycznia 2017 roku powód reprezentowany przez radcę prawnego M. A. zgłosił pozwanemu szkodę z dnia 3 marca 2015 roku i wezwał go do zapłaty na swoją rzecz kwoty 2.009,48 zł w terminie 7 dni z ustawowymi odsetkami od dnia 5 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty.

Drugim pismem z tej samej daty reprezentująca powoda radca prawny M. A. zgłosiła pozwanemu szkodę z dnia 25 lutego 2015 roku i wezwała pozwanego do zapłaty na rzecz powoda kwoty 2.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty.

Odwołania powoda nie zostały jednak uwzględnione.

/decyzja z dnia 22 kwietnia 2015 roku dotycząca zdarzenia z dnia 3 marca 2015 roku k. 7, decyzja z dnia 22 kwietnia 2015 roku dotycząca zdarzenia z dnia 25 lutego 2015 roku k. 22-23, decyzja z dnia 3 lutego 2017 roku dotycząca zdarzenia z dnia 3 marca 2015 roku k. 6, decyzja z dnia 3 lutego 2017 roku dotyczące zdarzenia z dnia 25 lutego 2015 roku k. 29, wezwanie do zapłaty k. 12-13 i k. 27-28, potwierdzenie nadania k. 13, potwierdzenie odbioru k. 14/

Uzasadnione koszt naprawy pojazdu marki J. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wynikające ze zdarzenia z dnia 25 lutego i 3 marca 2015 roku rozkładają się w następujący sposób: jedna tarcza koła aluminiowa to wydatek 536,23 zł netto, 659,56 zł brutto. Nowa opona 289,50 zł netto 356,10 zł brutto, robocizna obejmująca montaż jednej opony na tarczę aluminiową z wyważeniem 40 zł brutto. Z obiektywnego punktu widzenia jedynie poprzez oględziny uszkodzonych tarcz aluminiowych kół można dokładnie określić rodzaj tarczy aluminiowej, numer tarczy, numer katalogowy, co w konsekwencji ma znaczenia dla określenia wartości końcowej tarczy koła. Wskazana powyżej cena tarczy aluminiowej została ustalona za pomocą systemu DAT. Jest to program stosowany w całej Europie i również za jego użyciem po wprowadzeniu VIN nie można rozkodować pojazdu powoda w celu ustalenia prawidłowej wartości tarcz aluminiowych kół. Ta sama sytuacja dotyczy opony. Brak oględzin uniemożliwia ustalenie prawidłowej jej wartości. Reasumując, bez dokładnych oględzin tarcz aluminiowych nie można ustalić uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu powoda wynikających ze zdarzenia z dnia 25 lutego 2015 roku i ze zdarzenia z dnia 3 marca 2015 roku. Nadto bez możliwości dokonania oględzin felg i spisania numerów katalogowych nie można ustalić prawidłowej wartości uszkodzonych elementów pojazdu powoda czyli tarcz aluminiowych kół oraz opony.

/opinia pisemna biegłego z zakresu wyceny pojazdów oraz jakości i kosztów napraw powypadkowych pojazdów G. P. podstawowa: k. 65-68, uzupełniająca pisemna: k. 80-82/

Sąd oddalił wniosek pełnomocnika powoda o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu techniki samochodowej gdyż w ocenie Sądu wniosek ten zmierzał jedynie do przedłużenia postępowania. Z opinii pisemnej uzupełniającej biegłego P. jednoznacznie wynika, że bez dokładnych oględzin tarcz aluminiowych nie można ustalić uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu powoda wynikających ze zdarzenia z dnia 25 lutego 2015 roku i ze zdarzenia z dnia 3 marca 2015 roku. Nadto bez możliwości dokonania oględzin i spisania numerów katalogowych biegły podał, że nie można ustalić prawidłowej wartości uszkodzonych elementów pojazdu powoda czyli tarcz aluminiowych kół oraz opony.

Sąd pominął dowód z przesłuchania powoda z uwagi na nieusprawiedliwione niestawiennictwo powoda na terminie rozprawy, na którą powód został wezwany do stawienia się osobiście celem przesłuchania.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie powód dochodził odszkodowania za szkody majątkowe w postaci uszkodzenia pojazdu marki J. (...) o numerze rejestracyjnym (...), jakich miał doznać na skutek najechania na wyrwę w jezdni ulicy (...) w Ł. dnia 25 lutego 2015 roku i dnia 3 marca 2015 roku. Strona pozwana – ubezpieczająca odpowiedzialność cywilną zarządcy drogi zaprzeczyła swojej odpowiedzialności zarówno co do zasady, jak i co do wysokości, kwestionowała okoliczności i przebieg zdarzenia, zakres uszkodzeń przedmiotowego pojazdu a nadto możliwość żądania zwrotu kosztów naprawy na podstawie hipotetycznych kosztów naprawy w sytuacji gdy naprawa została już dokonana a więc jej koszty powinny być ustalone w oparciu o faktury za naprawę.

Podstawą odpowiedzialności pozwanego jest art. 415 k.c. który stanowi, iż kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Przesłanką odpowiedzialności według powołanej normy prawnej jest w pierwszej kolejności bezprawność działania lub zaniechania sprawcy, rozumiana jako naruszenie przepisów prawa lub zasad współżycia społecznego. Chodzi przy tym o naruszenie norm powszechnie obowiązujących, jako reguł postępowania wyznaczonych przez nakazy i zakazy wynikające z norm prawa pozytywnego w szczególności prawa cywilnego, karnego administracyjnego, bankowego itp. W przedmiotowym stanie faktycznym strona pozwana – Gmina Ł. zaniechała realizacji obowiązku wynikającego z art. 20 pkt 4 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (tj. Dz.U. z 2007 r. Nr 19 poz. 115 z późn. zm.), który stanowi, że do zarządcy drogi należy w szczególności utrzymanie nawierzchni drogi, chodników, drogowych obiektów inżynierskich, urządzeń zabezpieczających ruch i innych urządzeń związanych z drogą. Z brzmienia powołanego przepisu wynika, że obowiązek utrzymania nawierzchni drogi, położonej w mieście na prawach powiatu i niebędącej autostradą ani drogą ekspresową, spoczywa na zarządcy tej drogi (por. wyrok SN z dnia 29 stycznia 1999 r., sygn. I CKN 1005/97).

Zgodnie z zasadą wyrażoną w przepisie art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Uwzględniając treść powołanego przepisu stwierdzić należy, iż do osoby występującej z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią o podstawie powództwa, gdyż z faktów tych powód wywodzi swoje prawo. Do przeciwnika natomiast należy wykazanie okoliczności niweczących to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie. Zasada ta znajduje również swoje odzwierciedlenie w art. 232 k.p.c. stanowiącym, iż strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Obowiązkiem Sądu jest ustalenie, czy strona inicjująca proces wykazała okoliczności faktyczne, których zaistnienie determinuje możliwość jego skutecznego wpisania (subsumcji) w odpowiednią podstawę prawną oraz czy strona pozwana udowodniła podstawy faktyczne przyjętej linii obrony czy też nie.

W ocenie Sądu powód nie wywiązał się z ciążącego na nim na mocy powołanych przepisów obowiązku.

Co prawda, z wniosków opinii biegłego z zakresu wyceny pojazdów oraz jakości i kosztów napraw powypadkowych pojazdów G. P. wynika, że uszkodzenie tarcz aluminiowych i opon może być skutkiem wjechania pojazdem w wyrwę w jezdni, to jednak wskazać należy, iż powód nie przedstawił w niniejszych sprawach żadnych dowodów, które potwierdzały okoliczności i przebieg zdarzenia z dnia 25 lutego i z dnia 3 marca 2015 roku. Nadto w samej treści pozwów powód nie wskazał nawet dokładnie miejsca, w którym miałyby dojść do powyższych zdarzeń. Jedynie w sprawie dotyczącej zdarzenia z dnia 3 marca 2015 roku powód załączył jedną czarno – białą kserokopię zdjęcia obrazującego jezdnię z torowiskiem, na której widać dziury. Na zdjęciu tym nie widać jednak ani numeru ulicy ani tabliczki z jej nazwą. Stosunek do niniejszych spraw najlepiej obrazuje zachowanie samego powoda, który (wiedząc przecież o rodzaju złożonych przez siebie dowodów w sprawie) wezwany na termin rozprawy celem przesłuchania nie stawił się. W czasie swoich informacyjnych wyjaśnień, które dowodem w sprawie na podstawie przepisów kodeksu cywilnego nie są, nie wskazał w jakich okolicznościach do zdarzeń tych miałyby dojść. Nadto powód nie udowodnił również wysokości poniesionej szkody, bowiem z opinii biegłego wynika, że ustalenie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu powoda wynikających ze zdarzenia z dnia 25 lutego 2015 roku i ze zdarzenia z dnia 3 marca 2015 roku jest niemożliwie bez dokładnych oględzin tarcz aluminiowych oraz bez możliwości dokonania oględzin felg i spisania ich numerów katalogowych.

Mając na uwadze powyższe Sąd oddalił każde z powództw w całości.

O kosztach postępowania w każdej z połączonych spraw Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., tj. zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik procesu stanowiącą, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Sąd oddalił oba powództwa powoda w całości, a zatem powód winien zwrócić pozwanemu poniesione przez niego koszty postępowania w obu połączonych sprawach. Koszty te obejmują koszt zastępstwa procesowego ustalony w oparciu o § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) w wysokości po 900 zł.